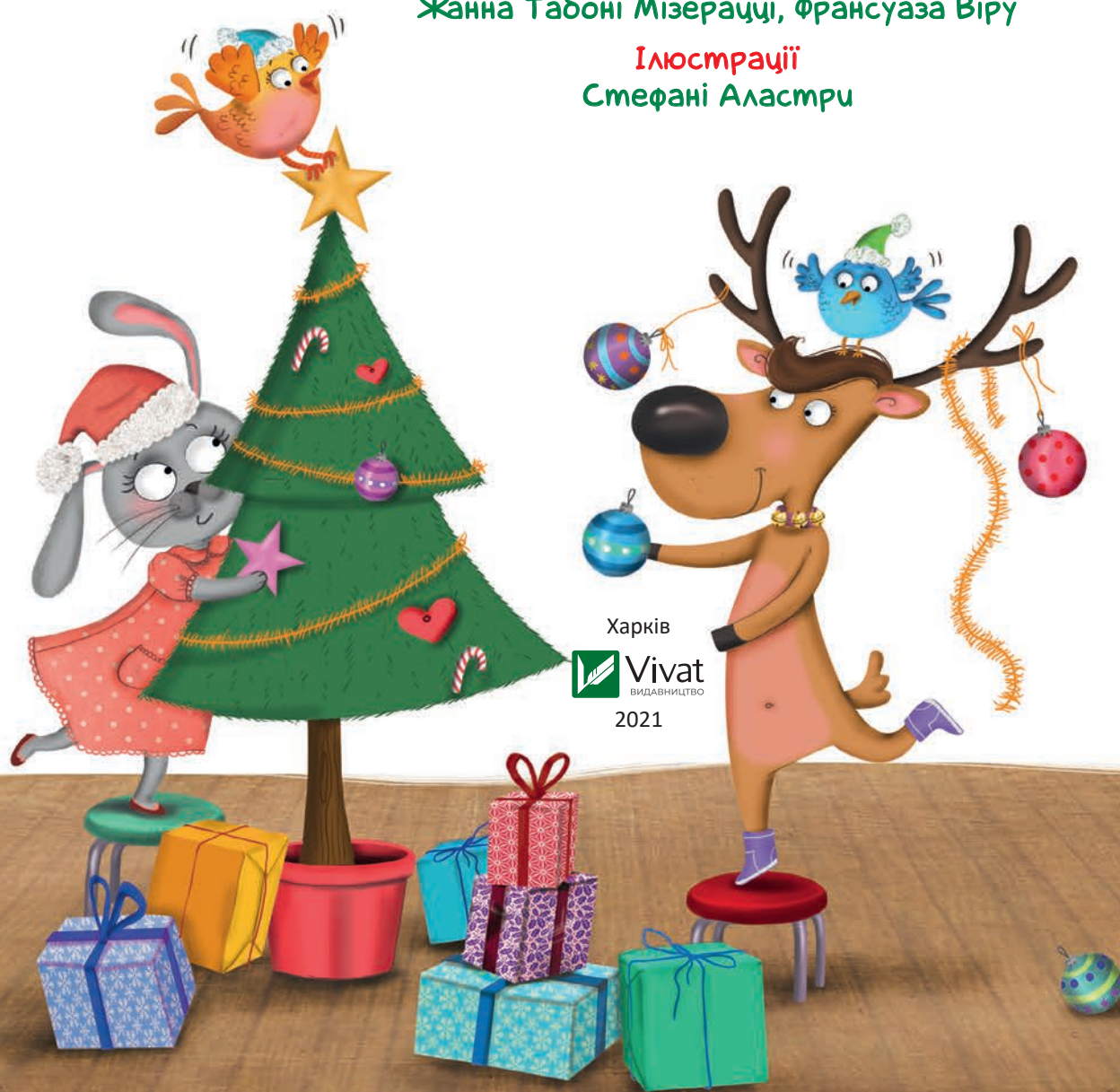

Чарівні історії про Різдво

Нагін П'єтт, Леня Махор, Елла Коулман,
Мірей Савер, Корінн Машон, Софі Белен, Калуан,
Жанна Табоні Мізерацці, Франсуаза Віру

Ілюстрації
Стефані Аластри

Харків

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

2021

Оленя Запас

Нагін П'єтт

Запас — маленьке худе оленя. Щороку Санта казав йому:
— Ти ще заслабкий, малий Запасе. Мої сани до снаги тягнути лише міцним оленям. Може, спробуємо наступного року?

Вкотре Запас засмутився. Він трохи не плакав... Проте цього разу він твердо вирішив і собі подорожувати із Сантою. Тишком-нишком він сховався у маленькій скрині позаду саней. Там було трохи затісно, та нехай! Він теж мандруватиме цілим світом, щоб привезти дітям усі подарунки, що вони попросили.

Усе готово! Ельфи наповнили усі пакунки: великі й маленькі, золотаві й сріблясті, рожеві й зелені! Починалася довга різдвяна ніч... Усе йшло чудово, аж тут... Йдучи на посадку, старий олень Оскар підскознувся на кризі й тяжко гепнувся об заледенілу землю.

— Ай! Ой! — зойкав він. — Як же боляче! Певне, я зламав собі ногу!

Лишенько! Як тепер Санта летітиме далі?

Санта підійшов до скрині позаду саней — треба було взяти аптечку, щоб перев'язати ногу Оскара. Підняв кришку — і побачив Запаса, що скорчився у своїй схованці. Санта дуже здивувався і гримнув на зніяковіле оленятко:

— Ти такий неслухняний!

Запасу не дуже сподобалося, що його викрили, та, побачивши Оскара, який витягнувся на снігу, малий запропонував старому бороданю допомогу.

— Я міг би його замінити! Нехай я малий, зате сильний! І швидко бігаю!

— Гарзд, — погодився Санта, всміхаючись. — Будеш «ЗАПАСний олень»!

Відтоді у всіх автівках у невеличкій скрині, що називається багажник, про всяк випадок лежить колесо — ЗАПАСне колесо!

Різдво лисички Зої

Леня Мажор

Маленька лисичка Зоя — найліпша подружка ведмедя Захара. Навесні та влітку вони були нерозлийвода. Разом гралися у лісі, бігали в полі, разом куштували ягоди з кущів. Проте коли надходила осінь, їм завжди було сумно розлучатися, бо Захар, як усі ведмеді, повертався до свого барлогу і впадав у сплячку. А найсумніше їм було від того, що з року в рік вони не могли разом святкувати Різдво.

Однак цього року Зоя ще з весни дещо придумала. Вона завітала до Захара, доки той не поринув у довгий сон.

— Маю для тебе сюрприз! — сказала вона, простягнувши йому величезну білу кульку. — Санта ніколи не може щось тобі подарувати, бо ти зачиняєш барліг, щоб не замерзнути. Тому за Санту тобі стану я. Він точно не образиться.

— Ого, вовняна ковдра! — скрикнув Захар, розмотуючи кульку. — Який гарний подарунок, ти, певне, витратила на нього багато часу! Дякую, Зое! — сказав Захар і обійняв подружку.

— А я тобі нічого не приготував, вибач, — зізнався ведмідь.

— То нічого, Санта ніколи про мене не забуває. А я тобі, може, наснюся...

Закружляли перші сніжинки. Настав час Захарові залазити під ковдру.

— До весни! — попрощалися друзі.